

SOPHIE HANNAH

ESCRITORA

“TINC UNA VENA PERVERSA QUE DISFRUTA
DIENT EL QUE NO ES POT DIR”

TEXT IMMA MUÑOZ FOTO JOSÉ LUIS ROCA

UNA ADVERTÈNCIA: SI DECIDIU COMENÇAR una de les negres novel·les de Sophie Hannah (Manchester, 1971) heu de saber que us passareu una setmana amb ulleres, agafant el metro o l'autobús per anar a la feina encara que només tingueu dues parades, que us perdeu algun capítol de la vostra sèrie favorita i que fins i tot podeu discutir amb la vostra parella perquè notarà que no li feu gaire cas. Teniu-ho clar: fins que no us l'acabeu, trobar moments per llegir serà la vostra prioritat. Sophie Hannah és altament addictiva.

¿El seu secret? “M’agrada pensar que els meus *thrillers* contenen arguments impredecibles, tractats amb la textura adequada i amb profunditat psicològica”, contesta a través del correu electrònic. I els deuen contenir, si es té en compte la resposta del públic anglosaxó: ha venut més de dos milions d'exemplars dels sis que ha publicat en aquest mercat, i alguns han saltat a la petita pantalla. A Espanya, on des del 2009 Duomo n'ha editat quatre (*No es mi hija*, *Matar de amor*, *La mala madre* i l'últim, *Los muertos se tumban*), un per any, encara no és gaire coneguda, però té un públic fidel: els que proven gairebé sempre repeteixen.

“A vegades, els escriptors i els lectors creuen que s’ha de triar entre un argument que enganxi i uns personatges rodons, amb tres dimensions. I no és així: pots tenir –i has de tenir– les dues coses, i això és el que jo aspiro a fer. I amb una estructura sòlida i ben compensada, element fonamental perquè un llibre sigui bo”, continua.

SOPHIE HANNAH ESCRIU DES DE SEMPRE. Ho porta a l'ADN: és filla de Norman i Adele Geras, acadèmic expert en Marx i escriptora de literatura infantil respectivament, tots dos de gran prestigi a la Gran Bretanya. “Vaig créixer en una casa on es considerava que els llibres són el més important a la vida. A més, veure que la meua mare es guanyava la vida com a escriptora va ser el que em va demostrar que això no era impossible, i que intentar-ho era el millor que podia fer”, explica. I s’hi va llançar. Va debutar a les llibreries als 24 anys amb un poemari que van seguir diversos poemaris més i llibres de relats per a nens, però l'èxit li va arribar amb els *thrillers* psicològics.

Té molt clar què li dona aquest gènere: “Dues coses: la sensació d’estic desesperada per saber què està passant i estaré en tensió fins que ho

sàpiga' i l'oportunitat d'explorar la psicologia i el comportament humans, el meu principal interès a la vida". Assegura que l'observació de l'entorn és la millor font d'arguments per a les seves obres. La pregunta és inevitable: ¿és el malson dels seus veïns, tot el dia amb el bloc a la mà? "Sovint hi ha gent que em diu: 'Prefereixo no parlar amb tu. ¿Em podries posar a les teves novel·les! Invariablement, la gent que em diu això pertany a la mena de persones sobre les quals no m'interessaria mai escriure", respon.

Excepte, evidentment, que mantinguin relacions disfuncionals, el que més abunda a la seva bibliografia. "Crec que totes ho són fins a cert punt, i el mateix es pot dir de la ment humana. Però la majoria de nosaltres tenim la sort de ser disfuncionals d'una forma relativament inofensiva. Suposo que als meus llibres vull cridar l'atenció entre el que és normal-anòmal i el que és perillós-anòmal".

En aquesta distinció, segueix l'estela de les seves escriptores de referència: "Diria que sóc

PARLAR MATA

Com a demostració d'amor, Ruth i Aidan s'explicaran el seu secret més inconfessable. El d'ella és que un error va estar a punt de destruir-la. El d'ell és molt més difícil d'acceptar: ha matat una dona. Una dona que, incomprensiblement, Ruth coneix i és viva. Els problemàtics inspectors Charlotte Zailer i Simon Waterhouse, fixos en els *thrillers* de Hannah, es veuran implicats en una xarxa d'ocultacions i enganys en què res és el que sembla i ningú està fora de perill.

una descendent literària d'Agatha Christie, de Daphne du Maurier (el 2004 va guanyar el premi que porta el seu nom) i de Ruth Rendell, la meua autora favorita de tots els temps. També admiro Enid Blyton, Jill McGown, Wendy Cope... Tot dones. No és que sigui sexista, és que nosaltres acostumem a estar més interessades en la psicologia de les relacions humanes", diu.

Ella acompanya la sagacitat amb una gran capacitat per connectar amb les dones de la seva generació i un àcid sentit de l'humor que s'acosta molt a la irreverència. *La mala madre* n'és un magnífic exemple, amb un discurs sobre la maternitat a anys llum del dels anuncis de Nenuco. "Tinc una vena perversa que disfruta dient el que no es pot dir. Quan vaig tenir els meus fills, vaig patir perquè em pesava molt el que s'esperava de mi com a mare, i vaig començar a sentir que hi ha coses que no se'm permetria dir sobre la maternitat. Per tant, em vaig proposar dir-les tan directament com fos possible. Aquest llibre és el resultat". **DOM**